

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném dne 17. dubna 2019, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Ihnáta a soudců Mgr. Tomáše Kafky a Mgr. Petra Tajduse, o odvoláních **obžalovaného: Milan S., narozený xxx, a poškozené: Šárka S., narozená xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. ledna 2019, č. j. 9 T 197/2017-1954, a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného Milana S. a poškozené Šárky S. se podle § 258 odstavec 1 písmeno f), odstavec 2 trestního řádu **zrušuje** v napadeném rozsudku výrok o náhradě škody.

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se nově rozhoduje, že podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný Milan S. povinen nahradit nemajetkovou újmu v penězích poškozené Šárce S., narozené xxx, bytem xxx, ve výši 372 771 Kč.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozená Šárka S., narozená xxx, bytem xxx, odkazuje se svým nárokem na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená Šárka S., narozená xxx, bytem xxx, odkazuje se zbytkem svého nároku na nemajetkovou újmu v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. 1. 2019, č. j. 9 T 197/2017-1954 byl obž. Milan S. uznán vinným v bodě 1/ výroku o vině napadeného rozsudku jednak zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jednak přečinem porušování domovní svobody podle § 178 Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

odst. 1 tr. zákoníku, v bodě 2/ jednak zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jednak přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, jednak přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a jednak přečinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku. Za to byl podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené Šárce S. škodu způsobenou trestným činem, a to zaplacením peněžité částky 5 127 Kč, nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, a to zaplacením peněžité částky 272 771 Kč a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená Šárka S. se zbytkem svého nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti citovanému rozsudku podali odvolání obž. Milan S. a poškozená Šárka S.
3. Obžalovaný v písemném odůvodnění odvolání vypracovaném obhájcem uvedl, že odvolání podává proti výroku o vině, trestu i náhradě škody. Okresní soud porušil právo obžalovaného na spravedlivý proces, neboť nevyslechl poškozenou, a pro účely napadeného rozsudku se spokojil s jejími výpověďmi z přípravného řízení, které nejsou procesně použitelným důkazem. Dále opomenul skupinu důkazů, které jsou v přímém rozporu s procesně nepoužitelnou výpovědí poškozené. Z provedených důkazů vybral pouze ty, které zapadají do konstrukce o jeho vině, důkazy hodnotí účelově, aniž by zvážil jiné alternativy skutkového děje. Nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a výrok o vině založil na závěru o nevěrohodnosti jeho výpovědi, aniž by zde byly důkazy svědčící o vině. Bylo namítáno, že okresní soud nevyslechl v hlavním líčení poškozenou S. a přečetl její výpovědi z přípravného řízení, aniž by byly splněny podmínky dle § 211 odst. 3 tr. ř. V přípravném řízení při výslechu dne 16. 8. 2017 bylo obhájci upřeno právo klást poškozené otázky a v dalším výslechu poškozené již v přípravném řízení nebylo pokračováno. Tímto bylo porušeno ust. § 211 odst. 3 písm. a) tr. ř. Je nepodstatné, zda-li poškozená je zvláště zranitelnou obětí dle zákona č. 45/2013 Sb., přičemž poukázal na ust. § 20 odst. 3 zákona č. 45/2013 Sb. Výslech poškozené v přípravném řízení je nutno vnímat jako celek a přesto, že obhajoba neměla při výslechu poškozené dne 21. 6. 2017 dotazy, toto právo jí bylo upřeno při pokračování výslechu dne 16. 8. 2017. Neztotožnil se proto s tvrzením okresního soudu uvedeným na str. 13 napadeného rozsudku, přičemž poukázal na přípis orgánů Policie ČR ze dne 11. 9. 2017 na č. l. 514, kterým byl zamítnut návrh obhájce na další výslech poškozené S. V této souvislosti obhajoba předpokládala a očekávala, že poškozená bude vyslechnuta v hlavním líčení. Poškozená nebyla oprávněna v hlavním líčení odeprít vypovídat a okresní soud měl využít případná pořádková opatření, event. učinit další potřebná opatření k výslechu poškozené, zejména vyřešit audiovizuální techniku. Uvedeným postupem nesmí být porušeno právo na obhajobu. K výroku o vině pod bodem 1/ uvedl, že obžalovaný je usvědčován pouze výpovědí poškozené, přičemž ostatní důkazy (výpověď svědkyň M., R., lékařská zpráva MUDr. H.) jsou pouhou reprodukcí informací z doslechu, tedy z výpovědi poškozené. Důkazy z aplikace Messenger, SMS a lokalizační údaje z jeho mobilního telefonu a závěry znaleckého posudku Ing. Kříže zpochybňují výpověď poškozené. Okresní soud vyhodnotil výpověď poškozené v rozporu s rozhodnutím Ústavního soudu III. ÚS 1624/09 ze dne 5. 3. 2010. Je poukazováno na důkazy vyvracející výpověď poškozené. Nebyla objektivizována zranění, která by prokazovala sexuální násilí na poškozené, jak vyplývá ze znaleckého posudku MUDr. Smatanové. Rovněž je poukazováno na zprávy mezi obžalovaným a poškozenou, které si vzájemně posílali po datu 21. 5. 2017, kdy podrobně rozvádí data odeslání a příjmu jednotlivých zpráv, jakož i jejich obsah. Dále je namítáno, že obžalovaná ve své výpovědi uvedla, že dne 21. 5. 2017 po dobu přítomnosti obžalovaného neměla k dispozici mobilní telefon, což není pravdou, kdy je opětovně poukazováno na jednotlivé zprávy SMS a telefonické hovory a toto je podrobně rozváděno s uvedením konkrétních časů. V této souvislosti je poukazováno na závěry znaleckého posudku Ing. Kříže. V této souvislosti obžalovaný upozornil na to, že ze znaleckého posudku Ing. Kříže vyplývá kde a v jakých místech byl lokalizován jeho mobilní telefon, resp. byl zachycen buňkou, a poukazuje na konkrétní časy, kdy k tomuto mělo dojít

s tím, že obžalovaný se mohl nacházet kdekoli v místě dosahu pokrytí dané buňky a nemusel se nacházet v místě bydliště poškozené. V odvolání podrobně rozvádí, kterými vysílací, resp. buňkami, byl zachycen signál jeho mobilního telefonu, kdy dochází k závěru, že pohyb jeho mobilního telefonu dne 21. 5. 2017 tak, jak vyplývá ze znaleckého posudku Ing. Kříže, potvrzuje jeho výpověď, že v době od 15.00 do 18.00 hod. byl mimo byt poškozené a poté se na krátkou dobu vrátil pro své věci. V této souvislosti dále poukazuje na další SMS zprávy, které si zasílal s poškozenou s tím, že tyto vylučují verzi její výpovědi. Provedené důkazy vyvracejí verzi výpovědi poškozené. Ve vztahu k bodu 2/ výroku o vině napadeného rozsudku uvedl, že vina je prokazována pouze procesně nepoužitelnou výpovědí poškozené. Okresní soud nedospěl ke správnému závěru o neoprávněném vniknutí do bytu, navíc přes překážku, která měla tomuto vniknutí zabránit, přičemž se jedná o zásadní skutečnost. Rozsudek obsahuje pouze úvahy o tom, že obžalovaný mohl vniknout do bytu přes balkonové dveře (viz str. 59 napadeného rozhodnutí). V této souvislosti byl odmítnut návrh obžalovaného na vyšetřovací pokus. V oblasti balkonových dveří nebyly zjištěny žádné pachové, biologické ani daktyloskopické stopy, pouze byla zjištěna stopa č. 8 na táhlu balkonových dveří, kdy se jednalo o jinou osobu mužského pohlaví. Zjištěné stopy nepotvrzují, že by obžalovaný vnikl do bytu přes balkonové dveře, naopak to mohl být jiný muž. U poškozené opětovně nebyla objektivizována zranění, která jsou typická pro sexuální násilí, či zranění dokládající násilné vykonání soulože, jak vyplývá ze znaleckého posudku MUDr. Smatanové. Sexuální styk poškozené nepotvrdila ani provedená analýza DNA, přičemž je poukázáno na konstrukci údajného znehodnocení vzorku nedostatečným nastřížením obalu a s tím souvisejícího negativního výsledku zkoumání stěru z pochvy poškozené. Stopy spermatu však nebyly zjištěny ani na modrém prostěradle z postele, na němž měla poškozená svázaná ležet, přičemž dle poškozené měl obžalovaný do poškozené ejakulovat a tato měla na místě ležet po dobu cca 3 hodin a na prostěradle by tedy měly být zjištěny stopy. Okresní soud k těmto skutečnostem vůbec nepřihlédl. Do konstrukce rozsudku nezapadá ani fakt, že v době, kdy mělo dojít ke znásilnění poškozené, měl ze svého telefonu vést hovor s Renatou K. Jen stěží si lze představit, že v době, kdy měl zápasit s poškozenou a tuto znásilňovat, že by mohl telefonovat s jinou osobou, přičemž sama poškozená nic takového ve své výpovědi nezmiňuje. Pro závěr, že obžalovaný se měl dopustit protiprávního jednání, nemůže svědčit fakt, že na pravém zápěstí poškozené byla zjištěna jeho DNA. DNA toho, kdo poškozenou svázal, se měla dle znalkyně Mazurové zjistit s velkou pravděpodobností pod uzly. Zkoumání těchto míst přitom nepřineslo negativní zjištění, byla však zjištěna DNA jiných osob a obžalovaný byl vyloučen. Bylo připuštěno, že mohlo dojít k záměrnému přenosu DNA, což je technicky velmi snadné. Úchopem za pravé zápěstí poškozené, kterým okresní soud vysvětluje přítomnost jeho DNA ve vzorku, však poškozené nemohl způsobit zranění levé ruky. Objektivně zjištěná zranění na poškozené nepotvrzují verzi výpovědi poškozené, že zápasila, bojovala o život a stále sebou házela a šhubala, o takovémto zápase však nebyly zjištěny důkazy. Pokud na jeho těle byly zjištěny drobné oděrky po jeho zadržení, tak dle předchozího popisu poškozené by musely být daleko markantnější, než pouhé 4 izolované škrábance, když jejich vznik vysvětlil v rámci své obhajoby v hlavním líčení. Okresní soud v odůvodnění rozsudku opakovaně dovozuje nevěrohodnost jeho výpovědi, aniž by hodnotil jednotlivé důkazy v jejich vzájemných souvislostech. Namítá se hodnocení na str. 48, a to doba, kdy obžalovaný procházel kolem budovy ČEZ dle kamery označené jako Brána 147. Oproti tomu však osobu, která byla zaznamenána kamerou na Náměstí Družby v čase 22:34 hod., soud neoznačuje jako obžalovaného s tím, že nelze potvrdit ani vyloučit, že se jedná o jeho osobu. Obžalovaný tento rozpor v odůvodnění dále rozvádí. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že sám sebe označil na obou záznamech za osobu, která prochází danými místy. Poukazuje na nesprávné hodnocení důkazů okresním soudem ohledně své přítomnosti na místě kamerových záznamů s tím, že toto nezapadá do konstrukce okresního soudu o jeho vině. Je poukazováno na obuv obžalovaného, bílé lemy podrážek, a v této souvislosti na pořízený videozáznam prokazující, že obžalovaný je zaznamenán na obou těchto videozáznamech. Je napadán rovněž i závěr okresního soudu ohledně hodnocení pohybu obžalovaného po utrpeném úrazu kolene. Obžalovaný sám uvedl, že byl schopen běžné standardní chůze, ale již nebyl schopen běhu či přezení zábradlí. Je napadán závěr okresního soudu, kterým je

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

hodnocena nevěrohodnost tvrzení obžalovaného, že do domu poškozené jej měl vpustit neznámý chlapec. V této souvislosti je poukazováno na výpovědi svědkyň H. a D. ohledně doby zjištění poškození vstupních dveří do domu, což okresní soud v rozsudku nesprávně vyhodnotil. Obžalovaný nesouhlasí se závěry okresního soudu ohledně pohybu jeho mobilního telefonu, kdy tento byl snímán různými buňkami, resp. vysílači, a okresní soud vždy dochází k závěru, že obžalovaný měl být přítomen v uvedené době v bydlíšti poškozené. Tyto závěry soudu však ze závěrů znaleckého posudku a výpovědi Ing. Kříže jednoznačně nevyplývají, neboť operátor O2 poskytl mapy pokrytí, ve kterých není vidět průsaky z jednotlivých sousedních buněk a jejich překryvy. V této souvislosti je poukazováno a je podrobně rozváděna výpověď znalce Ing. Kříže z hlavního líčení. S ohledem na absenci dat od spol. O2, nemohl znalec zodpovědět otázky týkající se možného přesahu buněk snímajících bydlíště poškozené i do restaurace Max s tím, že nelze technicky vyloučit výpověď svědkyně K. Opětovně byla namítána věrohodnost výpovědi poškozené, kdy bylo poukazováno na její tvrzení, že obžalovaný se měl do bytu vrátit vchodovými dveřmi, přičemž k těmto by se nemohl dostat s ohledem na poškozený zámek vstupních dveří do domu. Bylo poukázáno na výpověď sousedky poškozené, svědkyně H., která slyšela pouze jakousi hádku nebo hlasitou diskuzi v době okolo půlnoci, což si nespojovala s poškozenou. Obžalovaný nesouhlasí s hodnocením okresního soudu, že lhal, když tvrdil, že poškozená iniciovala sadomasochistické sexuální praktiky. Tento závěr okresního soudu je vyvrácen zaslánými SMS zprávami poškozené obžalovanému, které jsou v rámci odvolání citovány. Poškozená v tomto směru úmyslně lhala, neboť takovéto praktiky zcela popírá. Okresní soud se vyhýbá hodnocení skutečnosti, že poté, co měla být poškozená 3x znásilněna, přijala dne 22. 5. 2017 jeho pozvání na kávu. Poškozená tuto skutečnost popisuje jinak, přičemž svědkyni M. tuto událost rovněž popsala rozdílným způsobem s tím, že toto pozvání odmítla. V souvislosti s hodnocením věrohodnosti výpovědi poškozené je poukazováno na výpověď svědkyně R., které měla uvést, že měla být svázána v obývacím pokoji a následně tuto skutečnost rozdílně popsala ve své výpovědi před orgány Policie ČR. Je zřejmé, že poškozená událost popisuje rozdílným způsobem a okresní soud k tomuto nepřihlíží a nehodnotí to při hodnocení věrohodnosti její výpovědi. S ohledem na vzniklé rozpory měl tedy okresní soud poškozenou vyslechnout v hlavním líčení, aby si mohl učinit obrázek o její věrohodnosti. V této souvislosti závěrem poukázal na výpověď znalkyně PhDr. Koláčkové, že pokud by snad bylo prokázáno, že poškozená ve vztahu ke skutku ze dne 21. 5. 2017 poskytla nepravdivé informace k většímu množství méně podstatných skutečností, v celém souhrnu by to mělo význam ve vztahu k hodnocení její specifické věrohodnosti. I přes tyto závěry znalkyně okresní soud poškozenou nevyslechl, aby si mohl sám učinit závěr o specifické věrohodnosti poškozené. Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

4. Poškozená Šárka S. v písemném odůvodnění odvolání uvedla, že toto podává proti výroku o náhradě škody a přiznání nemajetkové újmy. Bylo namítnuto, že okresní soud dospěl k závěru, že byla omezena v obvyklém způsobu života po dobu 10 pracovních dnů. S tímto závěrem se neztotožnila, neboť je nutno vycházet ze skutečné doby pracovní neschopnosti trvající 6 měsíců, když okresní soud pominul předložené lékařské zprávy, zejména traumatologický posudek MUDr. Ondřeje S., který objektivizoval vzniklá poranění, když ještě dne 22. 1. 2018 přetrvávají parézy periferních nervů. Dále je poukázáno na lékařské zprávy z neurologické ambulance MUDr. Jiřího N., který popisuje objektivní potíže poškozené. Poškozená podniká jako manikérka, kdy poranění v oblasti rukou jí znemožňovalo výkon profese do konce r. 2017, kdy rovněž byla omezena i v běžných denních činnostech. Rovněž je nutno přihlídnout k duševní poruše – posttraumatické stresové poruše, která je dokumentována lékařskými zprávami MUDr. B., kdy tato zranění nepochybně omezovala poškozenou v běžném způsobu života déle než 10 pracovních dnů a nelze se tak ztotožnit se závěry znaleckého posudku MUDr. Smatanové. Závěr okresního soudu o omezení v běžném způsobu života poškozené po dobu 10 pracovních dnů je tedy nesprávný. Přiznaná náhrada nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč není adekvátní. Je nutno zdůraznit, že mimo prokazaného jednání, které je součástí skutkových závěrů napadeného rozsudku, obžalovaný i po tomto jednání opakovaně písemně i verbálně poškozené hrozil, tuto osočoval a dlouhodobě

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

narušoval a zhoršoval její psychický stav. Tyto opakované útoky měly zásadní význam pro destabilizaci psychického stavu poškozené. Dále bylo poukázáno na charakter protiprávního jednání obžalovaného prokázány v bodě 2/ výroku o vině napadeného rozsudku, kdy poškozená prožívala bezmoc a utrpení v době, kdy byla svázána v kozelci s roubíkem v ústech. S ohledem na všechny tyto skutečnosti se jeví částka přiznaná na nemajetkové újmě ve výši 150 000 Kč jako nepřiměřeně nízká. Poškozená trvá na tom, aby jí byla přiznána náhrada škody a nemajetkové újmy v plné výši tak, jak byla uplatněna v rámci trestního řízení při závěrečném návrhu zmocněnce poškozené (č. l. 2010).

5. Odvolání byla podána včas (§ 248 odst. 1 tr. ř.) oprávněnými subjekty (§ 246 odst. 1 písm. b), d) tr. ř.) a měla zákonem předepsané náležitosti (§ 249 tr. ř.). Nebylo shledáno zákonných důvodů pro jejich zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. ř., případně odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. ř.
6. Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací (§ 252 tr. ř.) přezkoumal podle § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání a správnost řízení, které jim předcházelo, a to jak z hlediska vytykánych vad, tak z hlediska vad, které sice odvoláními vytykány nebyly, avšak měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. Jelikož podaná odvolání směřovala proti všem výrokům napadeného rozsudku, bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat všechny výroky rozsudku vztahující se k odvolatelům.
7. Po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání obžalovaného a poškozené ve vztahu k výroku o náhradě škody jsou částečně důvodná. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno takových podstatných vad, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost výroků napadeného rozsudku, zejména nebyla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby. Proto nebyl shledán důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o vině z důvodů ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Okresní soud však nesprávně hodnotil důkazy, které měly prokazovat nárok na majetkovou škodu v podobě ušlého zisku, resp. ztráty na výdělku. Okresní soud dále nedostatečně vyhodnotil míru porušení přirozených práv poškozené, a proto nesprávně rozhodl o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích poškozené Šárce S. Tyto skutečnosti vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozsudku ve výroku o náhradě škody ohledně poškozené Šárky S. podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř., přičemž krajský soud podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy v penězích u poškozené Šárky S., jak bude rozvedeno dále.
8. Napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva na obhajobu. Okresní soud provedl v souladu s § 2 odst. 5 tr. ř. dostupné a potřebné důkazy rozhodné pro zjištění skutečného stavu věci. Provedené důkazy okresní soud zhodnotil způsobem, kterému nelze nic vytknout ani z hlediska ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Okresní soud vyhodnotil provedené důkazy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, a logickým a přesvědčivě zdůvodněným postupem se zabýval všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Okresnímu soudu není možno vytýkat, že by některý významný důkaz nebo závažnou okolnost pominul, nebo že by takto provedené důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem, nebo že by se při hodnocení důkazů dopustil nějakých nelogičností či nesprávností s výjimkou náhrady škody a nemajetkové újmy. Krajský soud se ztotožnil se závěry okresního soudu, který vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů v průběhu trestního řízení ve vztahu k výroku o vině řídil, jaká z nich vyvodil skutková zjištění. Podle ust. § 263 odst. 7 věty druhé tr. ř. je odvolací soud vázán hodnocením důkazů okresním soudem, neprovedl-li sám ve veřejném zasedání důkazy (k tomu srovnej např. R 53/92-I. nebo I. ÚS 608/06, II. ÚS 1305/08). Rozsudek není stížen podstatnými vadami (s výjimkou pochybení ve výroku o náhradě škody) a jeho výroky splňují kritéria požadovaná zákonem v § 120 odst. 3 tr. ř. a jeho odůvodnění odpovídá požadavkům § 125 tr. ř.
9. Krajský soud konstatuje, že odvolání obž. S. je zaměřeno proti hodnocení důkazů okresním soudem, tímto i do skutkových zjištění okresního soudu a právní kvalifikace protiprávního jednání. Okresní soud v odůvodnění rozsudku vysvětlil, proč vychází z jednotlivých důkazů, které podrobně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

rozdává a hodnotí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dochází ke správnému závěru o vině obžalovaného. Krajský soud se s hodnocením důkazů okresního soudu ztotožnil a neshledal v hodnocení důkazů okresním soudem žádné podstatné vady, na základě kterých by bylo možné krajským soudem důkazy hodnotit jinak, tedy ve prospěch obžalovaného. Krajský soud neshledal v žádném případě extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními. S požadavky spravedlivého procesu není rozporné, že krajský soud odkáže na odůvodnění napadeného rozsudku a neopakuje obsah a hodnocení jednotlivých důkazů (např. IV ÚS 415/11). Krajský soud se neztotožňuje se způsobem, jakým hodnotí důkazy obžalovaný v rámci podaného odvolání, když se jedná o hodnocení důkazů, které neodpovídá ust. § 2 odst. 6 tr. ř. Z obsahu podaného odvolání vyplývá, že obžalovaný svým vlastním hodnocením důkazů prosazuje svou verzi průběhu celé události, jak vyplývá z jeho obhajoby. Krajský soud dále uvádí, že toliko odlišný pohled obžalovaného na hodnocení důkazů okresním soudem nemůže být relevantní pro jejich odlišné hodnocení krajským soudem, navíc za situace, kdy obžalovaný pro podporu svých tvrzení nenabídl žádné nové skutečnosti, ani nové důkazy, které by mohly spolu s již provedenými důkazy vést k závěru, že okresní soud při svém rozhodování pochybil. Krajský soud plně odkazuje na hodnocení důkazů ze strany okresního soudu tak, jak je rozvedeno v napadeném rozsudku, s kterýmžto hodnocením se krajský soud ztotožnil. Je proto namístě závěr, že okresní soud vyvodil z provedených důkazů správná skutková zjištění. Na tyto závěry okresního soudu obsažené v napadeném rozsudku je možno v plném rozsahu odkázat.

10. Okresní soud správně právně kvalifikoval protiprávní jednání obžalovaného v bodě 1/ výroku o vině napadeného rozsudku jednak jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jednak jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, když bylo prokázáno, že jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal souloží a jednak neoprávněně setrval v obydlí jiného. V bodě 2/ výroku o vině napadeného rozsudku správně kvalifikoval protiprávní jednání obžalovaného jednak jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jednak jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, jednak jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a jednak jako přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku, když bylo prokázáno, že jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, jednak neoprávněně vnikl do obydlí jiného a překonal překážku, jejímž účelem je zabránit vniknutí, jednak jinému úmyslně ublížil na zdraví a jednak jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody, přičemž v podrobnostech je možno odkázat na str. 67, 68 odůvodnění rozsudku okresního soudu, s kterýmžto se krajský soud ztotožnil a na které v plném rozsahu odkazuje.
11. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného jsou z velké části opakováním jeho obhajoby v řízení před okresním soudem, kdy mezi jiným zpochybňuje důkazy prokazující jeho vinu, skutkové závěry a právní kvalifikaci jeho protiprávního jednání. Odvolací námitky obžalovaného jsou v převážné většině totožné s obhajobou obžalovaného, kterou postupně uplatňoval v přípravném řízení, jakož i v řízení před okresním soudem. Okresní soud za účelem prověření obhajoby obžalovaného v rámci dokazování u hlavního líčení doplňoval důkazy, kterými vyvracel obhajobu obžalovaného a jím uplatněné námitky, přičemž se s obhajobou obžalovaného podrobně vypořádal v poměrně rozsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se krajský soud v zásadě ztotožňuje.
12. Podstatnou námitkou obžalovaného je, že okresní soud neprovedl v hlavním líčení výslech poškozené Šárky S. a pouze dle § 211 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. přečetl protokol o její dřívější výpovědi z přípravného řízení, neboť má za to, že výslech v přípravném řízení nebyl proveden v souladu s trestním řádem, když obhájci nebylo umožněno při pokračování ve výslechu poškozené dne 16. 8. 2017 klást poškozené otázky. Uvedené odvolací námitky krajský soud považuje za nedůvodné. Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 9 – 17 velmi podrobně a pečlivě popisuje průběh trestního řízení ve vztahu k poškozené Šárce S. po zahájení trestního stíhání obžalovaného. Obžalovaný postupně formou dopisů napadá poškozenou S., snaží se jí ovlivnit, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

změnila svou výpověď, případně jí přímo vyhrožuje újmou na zdraví nebo smrtí nebo jí nabízí finanční částku, aby změnila svou výpověď z přípravného řízení. Nejedná se přitom o jednorázový pokus ze strany obžalovaného, ale o soustavné napadání a ovlivňování poškozené před jejím výsledkem v hlavním líčení. Z dostupné lékařské dokumentace a závěrů znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, zpracovaných na poškozenou S. jednoznačně vyplývá, jaký byl zdravotní stav poškozené po útoku obžalovaného, jaký byl průběh její léčby a jakým způsobem reagovala na dopisy obžalovaného, které jí byly zasílány z vazební věznice. Je zcela nepochybné, že léčba poškozené a psychoterapie probíhaly po celou dobu trestního řízení, přičemž stav poškozené se zhoršoval v momentech, kdy byla kontaktována obžalovaným, případně v době, kdy mělo dojít k jejímu výsledku u hlavního líčení. Z chování a jednání obžalovaného v průběhu hlavního líčení dne 11. 6. 2018 je zcela evidentní snaha působit na poškozenou a zastrašit ji před jejím výsledkem, což se mu v daném případě zdařilo, protože poškozená S. výsledku v hlavním líčení nebyla schopna a je zcela nepochybné, že by nevyprávěla ani v případě použití pořádkových opatření dle § 66 odst. 1 tr. ř. Okresní soud v odůvodnění velmi podrobně hodnotí jednání a chování obžalovaného a dochází ke zcela správnému závěru, že poškozená byla předmětem zastrašování a nabídky podplácení a byla tak vedena k tomu, aby změnila svou výpověď z přípravného řízení, tedy aby křivě vypovídala ve prospěch obžalovaného. Výpověď poškozené z přípravného řízení ze dne 21. 6. 2017 a 16. 8. 2017 je dle krajského soudu provedena v souladu s trestním řádem. Poškozená byla řádně poučena a u obou těchto výsledků byl přítomen obhájce, přičemž předem byl znám předmět výsledku poškozené. Výslech dne 21. 6. 2017 se týkal protiprávního jednání obžalovaného popsaného pod body 1, 2 výroku o vině napadeného rozsudku, přičemž přítomný obhájce měl možnost v této souvislosti poškozené klást dotazy. Pokračování výsledku svědkyně Šárky S. ze dne 16. 8. 2017 bylo zaměřeno ke komunikaci mezi poškozenou S. a svědkyní K. (č. l. 542). V tomto směru byla svědkyně podrobně vyslechnuta, její opětovný výslech trval od 13.10 hod. do 15.20 hod. Na konci výsledku obhájce žádal, aby poškozená S. zodpověděla dotazy týkající se komunikace s obžalovaným. Výslech byl z časových důvodů ukončen s tím, že o návrhu obhájce bude rozhodnuto dodatečně. O návrhu obhájce na další výslech poškozené S. bylo rozhodnuto policejním komisařem (č. l. 514), návrh obhájce byl zamítnut a řádně zdůvodněn, jak vyplývá z obsahu přípisu zaslání obhájci a obžalovanému. V době, kdy policejní komisař rozhodl předmětným způsobem, zcela nepochybně se jednalo o zákonný postup, který mu umožňuje trestní řád, když důkazy prokazující komunikaci mezi obžalovaným a poškozenou byly zajištěny a k jejich obsahu mohla být vyslechnuta poškozená v řízení před soudem. Policejní komisař přitom nemohl předpokládat, jakým způsobem se bude dále vyvíjet trestní řízení, zejména možnost výsledku poškozené S. v hlavním líčení. Nemohl vědět, jak a z jakého důvodu rozhodne okresní soud o tom, zda-li svědkyně S. bude vyslechnuta v hlavním líčení, event. zda-li bude přečten protokol o její výpovědi z přípravného řízení. Za těchto okolností má krajský soud za to, že výslech poškozené Šárky S. byl v přípravném řízení proveden v souladu s trestním řádem a obhájce měl možnost se tohoto dřívějšího výsledku zúčastnit a klást poškozené S. otázky. Okresní soud za splnění podmínek § 211 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. správně rozhodl, že přečte protokol o dřívější výpovědi poškozené Šárky S. Pokud obhajoba namítá, že v rámci hlavního líčení bylo možno provést výslech za použití audiovizuální techniky a ne za osobní přítomnosti obžalovaného v jednací síni, tak nepochybně tato možnost zde byla, ale s ohledem na zřejmé chování obžalovaného a jeho agresivní vystupování vůči poškozené by ani výslech pomocí audiovizuální techniky nepřinesl odpovídající výsledek, neboť krajský soud má za to, že i přes takto technicky zabezpečený výslech by mu nic nebránilo, aby slovně zasahoval do jeho průběhu a snažil se poškozenou zastrašit a ovlivnit ji.

13. Krajský soud si v této souvislosti řešil otázku, zda-li postupem okresního soudu nebylo porušeno právo obžalovaného na spravedlivý proces, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Zcela nepochybně právo na spravedlivý proces zaručuje, aby v řízení před soudem byl proveden výslech svědků, kteří prokazují svou výpovědí vinu obžalovaného, obžalovaný měl možnost se tohoto výsledku zúčastnit, klást otázky a vyjádřit se v souladu s ust § 214 tr. ř. Uvedené právo však není bezbřehé. Obžalovaný má nepochybně mj. právo hájit se, jak sám uzná za vhodné, může lhát, popírat, nesmí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

však křivě obvinít jiného, rovněž má právo vyjadřovat se ke všem provedeným důkazům a sám navrhnout důkazy sloužící k jeho obhajobě a činit návrhy a podávat opravné prostředky. Mezi práva obžalovaného však jednoznačně nepatří právo ovlivňovat, znevažovat, zastrašovat, navádět a nutit ke křivé výpovědi svědky v trestním řízení. Naopak v takových případech obžalování, kteří takovýmto způsobem uplatňují svou obhajobu, mohou být podezřelí, že se dopustili zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku, případně jiných trestných činů. Okresní soud musí výslech svědka provádět mj. dle § 101 odst. 3 tr. ř., kdy postupuje tak, aby u zvláště zranitelných obětí, mezi které je nutno zařadit poškozenou Šárku S., nedocházelo k jejich sekundární viktimizaci a případně dalšímu zhoršení zdraví v důsledku konání výslechu. Pokud obžalovaný svým vystupováním zhoršoval psychický stav svědkyně, o čemž s ohledem na lékařské zprávy a vypracované znalecké posudky nejsou pochybnosti, bylo povinností okresního soudu mu v takovémto počínání v rámci probíhajícího trestního řízení zabránit. Obžalovanému byla v průběhu trestního řízení dána možnost vyjádřit se k výpovědi poškozené S. a rovněž mohl navrhnout důkazy za účelem prověření její výpovědi nebo její věrohodnosti, čehož využil. V projednávané trestní věci to byl obžalovaný, který svým postupným jednáním, které vyvrcholilo při výslechu poškozené S. v hlavním líčení dne 11. 6. 2018 (č. l. 1388v-1391), znemožnil výslech svědkyně Šárky S. a znemožnil tak její osobní výslech v hlavním líčení. V důsledku úmyslného protiprávního jednání obžalovaného nemohlo dojít a nedošlo k porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces nebo obhajobu v probíhajícím trestním řízení tím, že nebyl proveden výslech poškozené v hlavním líčení.

14. Obžalovaný ve svém odvolání, stejně jako v rámci obhajoby uplatněné v hlavním líčení, namítá nevěrohodnost výpovědi poškozené z přípravného řízení, která má být v rozporu s jednotlivými provedenými důkazy tak, jak je obžalovaný konkretizuje v rámci odvolacích námitek. Uvedené odvolací námítka krajský soud hodnotí jako nedůvodné. Je nepochybné, že svědkyně S. byla v přípravném řízení vyslýchána opakovaně. Nejprve byla vytěžena příslušníky Policie ČR na místě činu, poté, co učinila telefonicky oznámení na linku 158 (č. l. 3, 4, 723, 724). Dále byla vyslechnuta na úřední záznam o podaném vysvětlení dne 4. 6. 2017 (č. l. 5-17), když se jedná o procesně nepoužitelné důkazy z hlediska obsahu sdělení poškozené ohledně jednání obžalovaného, avšak dostatečně dokumentující skutečnost, že byla opakovaně ve věci vyslýchána ke skutečnostem, které zcela nepochybně nepříznivě ovlivňovaly její psychiku. Následně byla v rámci přípravného řízení vyslýchána dne 21. 6. a 16. 8. 2017. Rovněž byla vyslýchána v této souvislosti znalkyněmi z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie. Ve všech případech byl prováděn výslech tak, aby byly objasněny skutečnosti důležité pro trestní řízení, přičemž s ohledem na charakter výslechu, jeho délku a psychické zatížení svědkyně, nebylo možno výslech provést do všech detailů, kterými je nyní argumentováno obhajobou, že svědkyně lhala a je z tohoto důvodu nevěrohodná. V době (dne 21. 6. 2017), kdy byl prováděn výslech v přípravném řízení, orgány Policie ČR neměly k dispozici ještě veškerou komunikaci mezi obžalovaným a poškozenou a rovněž tak závěry vypracovaných znaleckých posudků a výpovědi svědků. Nebylo možno tak činit dotazy k objasnění skutečností z těchto důkazů vyplývajících, případně vedoucí k odstranění nepřesností a rozporů, ke kterým došlo. Poškozená tedy nebyla k některým namítaným méně podstatným skutečnostem vůbec dotazována a případně, do té doby neznámé a nezjištěné nepřesnosti a rozpory nemohly být ani odstraněny, a nelze zcela automaticky označit její výpověď za lživou a nevěrohodnou. Krajský soud shodně jako okresní soud hodnotil výpověď poškozené S. v kontextu všech provedených důkazů v hlavním líčení a neshledal žádné skutečnosti, které by poškozenou S. měly vést ke křivému obvinění nebo křivé výpovědi vůči obžalovanému. Výpověď poškozené S. je v průběhu trestního řízení konzistentní a v základních rysech shodná (a to i při prověření s jejími výpověďmi obsaženými v procesně nepoužitelných úředních záznamech uvedených shora), přičemž poškozená S. je pro krajský soud jak obecně, tak specificky věrohodná. Uvedený závěr krajského soudu se opírá rovněž i o zpracované znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, na kterých znalkyně setrvaly při svém výslechu v hlavním líčení.
15. Nad rámec odůvodnění okresního soudu je možno uvést k jednotlivým námítkám následující. Pokud je namítáno, že nebyla objektivizována ve vztahu k bodu 1 i 2 výroku o vině napadeného

rozsudku u poškozené zranění typická pro sexuální násilí a okresní soud tento svůj závěr opírá o závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, tak tato námitka je nedůvodná. Z výpovědi znalkyně MUDr. Smatanové vyplývá, že absenci zranění, která jsou považována za typická pro sexuální násilí, nelze dovodit jednoznačný závěr, že k takovému násilí nedošlo. Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud uvěřil výpovědi poškozené S. ohledně průběhu násilného jednání obžalovaného vůči ní ve vztahu k bodu 1 i 2 výroku o vině napadeného rozsudku. O tom, že poškozené byla způsobena zranění, nesvědčí pouze její výpověď, ale i fotografie, na kterých sama zaznamenala zranění (č. l. 127-147), která jí byla obžalovaným způsobena, příp. lékařské zprávy a protokol o prohlídce těla, včetně fotografické dokumentace (č. l. 395-400). Věrohodnost výpovědi poškozené ve výše uvedeném směru je rovněž potvrzována i výpovědí svědkyně Evy M., která sice pouze z doslechu, ale potvrdila skutečnosti uváděné poškozenou S. O tom, že mělo dojít nejen k pobití, ale i ke znásilnění poškozené ve vztahu k bodu 1 výroku o vině napadeného rozsudku svědčí i obsah lékařské zprávy MUDr. Martina H. ze dne 24. 5. 2017 (č. l. 18), ze které vyplývá, že poškozená před ošetřením uvedla jako důvod vzniku poranění napadení bývalým přítelem, opakované bití a znásilnění, přičemž krajský soud nemá důvod nevěřit skutečnostem uváděným poškozenou S. v rámci lékařského ošetření.

16. Námitky obžalovaného, že provedená analýza DNA neprokazuje přítomnost spermatu na prostěradle z postele, dokonáný pohlavní styk a jeho zjištěná stopa DNA odebraná ze zápěstí nemůže svědčit o omezování osobní svobody poškozené, byla shledána nedůvodnými. Okresní soud provedl rozsáhlé a podrobné dokazování v tomto směru, kdy bylo logicky a přesvědčivým způsobem vysvětleno, z jakého důvodu došlo ke znehodnocení odebraného vzorku obsahujícího stěry z pochvy a konečníku poškozené, přičemž krajský soud se s hodnocením a vysvětlením okresního soudu plně ztotožnil. Skutečnost, že nebylo zjištěno sperma na prostěradle, je možno vysvětlit tak, že k takovému přenosu nedošlo a za těchto okolností tedy ani nemohlo být následně zjištěno. Z obsahu odborného vyjádření, jakož i výslechu svědkyně Mgr. Lucie M. má krajský soud stejně jako okresní soud za jednoznačně prokázáno, že obžalovaný zanechal na pravém zápěstí poškozené stopu DNA. Námitka obžalovaného, že k takovému přenosu na poškozenou mohlo dojít např. v důsledku oblečení si županu, ve kterém předtím chodil obžalovaný, byla shledána za zcela nepravděpodobnou, když k přenosu DNA, který je možno následně odebrat a znalecky vyhodnotit musí dojít daleko intenzivnějším způsobem, při kterém dochází k přenosu zjištěného vzorku.
17. Obžalovaným jsou namítány rozpory v komunikaci mezi jeho osobou a poškozenou S., ze které je dle jeho názoru zřejmé, že nedošlo ke znásilnění poškozené, a v souvislosti s osobou poškozené je namítáno, že v rámci sexuálního života užívala sadomasochistické praktiky, nadměrně konzumovala alkohol a zneužívala léky. Krajský soud je považuje za nedůvodné. Ze zjištěné komunikace je zřejmé, že obžalovaný vytrhává z kontextu všech zpráv pouze jednotlivé zprávy, přičemž s těmito manipuluje, aby tak prokázal svá tvrzení. Výpovědi slyšených svědků, jakož i výpověď samotné poškozené S., vyžádané lékařské zprávy, další listinné důkazy a rovněž tak i znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, vyvracejí tvrzení obžalovaného ohledně užívání sadomasochistických praktik, zneužívání návykových látek a léků ze strany poškozené s tím, že tyto skutečnosti by měly mít vliv na posouzení její věrohodnosti. Okresní soud v odůvodnění svého rozsudku podrobně rozvádí hodnocení komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, jakož i výpovědi svědků, znalecké posudky a listinné důkazy a postupně vyvrací jednotlivá tvrzení a námitky obžalovaného, přičemž krajský soud se s tímto způsobem hodnocení důkazů ztotožňuje a na toto odkazuje.
18. Pokud je namítáno, že v průběhu 21. 5. 2017 poškozená měla k dispozici v dopoledních i odpoledních hodinách svůj mobilní telefon, kdy komunikovala s různými osobami, a tyto zjištěné skutečnosti mají být v rozporu s její výpovědí z přípravného řízení, tak krajský soud tuto námitku obžalovaného považuje za nedůvodnou. Ve výpovědi poškozené z přípravného řízení (zejm. č. l. 559-561) je ve vztahu k bodu 1 výroku o vině napadeného rozsudku poškozená zejména podrobně vyslechnuta k protiprávnímu jednání obžalovaného spočívajícímu v jejím opakovaném znásilnění a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

bití. Je zřejmé, že ze strany Policie ČR nebyla věnována větší pozornost skutečnosti, ve kterých momentech přesně měla poškozená k dispozici mobilní telefon, event. kdy a s kým v průběhu kritického dne komunikovala, případně kdy přesně měl ve svém držení obžalovaný mobilní telefon poškozené, neboť tyto skutečnosti nebyly považovány za podstatné a nebyly v té době ani nikým rozporovány. Krajský soud nemá důvod nevěřit výpovědi poškozené, že s mobilním telefonem po určitý úsek dne nedisponovala, když obžalovaný si prohlížel obsah jejího mobilního telefonu a nepochybně ho po nějakou dobu i zadržoval, přičemž v současné době z obsahu výpovědi poškozené nelze přesně určit dobu, po kterou s mobilním telefonem disponovala, příp. s kým komunikovala.

19. Ve vztahu k bodu 1 i 2 výroků o vině napadeného rozsudku jsou ze strany obžalovaného namítány skutečnosti týkající se vyhodnocení pohybu jeho mobilního telefonu v oblasti místa činu, příp. jeho okolí. Za účelem posouzení shora uvedených skutečností byl okresním soudem vypracován znalecký posudek z oboru kybernetika – kybernetická odvětví různá, znalcem Ing. Jakubem Křížem, přičemž znalec byl vyslechnut v hlavním líčení. Je-li obžalovaným namítáno, že se nenacházel v místě bydliště poškozené a jeho telefon byl zachycen telekomunikační buňkou, jejíž vysílač byl umístěn mimo bydliště poškozené, např. na adrese xxx, a nemohl být tedy na místě činu, tak tato námitka je nedůvodná. Znalec jak v písemném znaleckém posudku, tak ve svém výslechu velmi podrobně rozvedl způsob, jakým dochází ke komunikaci mezi konkrétním mobilním telefonem a buňkou, která umožňuje telekomunikační provoz s tím, že dochází k průsakům mezi sousedními buňkami, v důsledku čehož mohlo dojít k navázání komunikace mezi mobilním telefonem obžalovaného a shora zmíněnou buňkou, přičemž nelze vyloučit, že obžalovaný se nacházel na místě činu, což krajský soud považuje za prokázané výpovědi poškozené S., které uvěřil. Námitky týkající se vyhodnocení telekomunikačního provozu, kdy okresní soud má vykládat závěry znalce vždy v neprospěch obžalovaného, byly shledány nedůvodnými. Není možno hodnotit telekomunikační provoz pouze samostatně, vytržený z kontextu ostatních provedených důkazů. Okresní soud hodnotí závěry znalce Ing. Kříže v kontextu s výpovědi poškozené, jakož i dalšími provedenými důkazy, a to výslechy svědků, příp. i obžalovaného, a dochází ke správným a přiléhavým závěrům, na které krajský soud v plném rozsahu odkazuje.
20. Nad rámec shora uvedeného krajský soud uvádí, že je právem obžalovaného hájit se, jak sám uzná za vhodné, kdy může lhát, popírat, nesmí však křivě obvinít jiného. Obžalovaný byl postupně vyslýchán jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení. Je zřejmé, že v průběhu řízení obžalovaný průběžně měnil a přizpůsoboval svou obhajobu s ohledem na vývoj důkazní situace ve věci. Takovýto postoj obžalovaného může ve svém důsledku vést ke snížení věrohodnosti jeho obhajoby, a to zejména za situace, kdy jeho pozměněná obhajoba je vyvrácena postupně prováděnými důkazy okresním soudem, k čemuž v tomto případě došlo. Krajský soud má za prokázáno, že obžalovaný v průběhu trestního řízení ovlivňoval nejen poškozenou S., ale i svědkyni Renatu K. tak, aby vypovídala v jeho prospěch. Tato skutečnost je prokazována výpovědi Karla S. (č. l. 687), která byla v souladu s ust. § 211 odst. 6 tr. ř. čtena u hlavního líčení dne 4. 1. 2018 (č. l. 1175v). Je nepochybné, že v důsledku komunikace s obžalovaným svědkyně Renata K. zásadním způsobem pozměnila svou výpověď v hlavním líčení oproti výpovědi z přípravného řízení tak, aby tato korespondovala s údaji uváděnými obžalovaným ohledně jeho pohybu v době, kdy došlo ke spáchání trestné činnosti obžalovaným. Okresní soud správně vyhodnotil výpověď svědkyně K. jako nevěrohodnou, vedenou úmyslem pomoci se vyvinut z protiprávního jednání obžalovanému, a to i s ohledem na skutečnost, že její vysvětlení vzniklých rozdílů ve výpovědích bylo rozporuplné a nelogické.
21. Námitka obžalovaného týkající se jeho vniknutí do bytu poškozené a s ní související námitky ohledně poškození vstupních dveří do domu, kde bydlí poškozená, byly shledány nedůvodnými. Krajský soud neuvěřil stejně jako okresní soud tvrzením obžalovaného, že byl vpuštěn do domu neznámým chlapcem a následně zvonil u bytu poškozené. Orgány Policie ČR v rámci prověřování trestné činnosti nezjistily, že by kdokoliv z obyvatel domu v přibližném věku, jak uváděl obžalovaný, pustily neznámou osobu v nočních hodinách do domu. Tato skutečnost je vyloučena

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

výpovědi poškozené, která nepotvrdila, že by kdokoliv v nočních hodinách zvonil u jejího bytu. Jedná se o účelové tvrzení obžalovaného, přičemž nelze vyloučit, že to byl právě obžalovaný, který v rámci přípravy svého jednání poškodil vstupní dveře do domu. Krajský soud shodně jako okresní soud uvěřil výpovědi poškozené, že obžalovaný vnikl do bytu přes pootevřené tzv. francouzské okno v pokoji syna poškozené, když obžalovaný nepochybně, jakožto osoba s bohatou trestní minulostí, má zkušenosti s otevřením zajištěného okna. Uvedená skutečnost je však zejména prokazována výpovědi poškozené, které samotný obžalovaný ve chvíli, kdy ji napadl, sdělil, že vnikl přes balkonové okno. Námitka obžalovaného, že poškozená poté, co byla svázána, měla slyšet, jak obžalovaný vnikl podruhé do bytu přes vchodové dveře, je nedůvodná. Poškozená byla v té době uzamčena v ložnici, svázána, a nemohla vidět co se děje v bytě. Obžalovaný poté, co opětovně vnikl přes v té době již volně přístupné balkonové okno, mohl zkoušet, zda-li vchodové dveře do bytu nejsou otevřeny, zkoušet jejich zajištění, přičemž tento zvuk mohla slyšet poškozená, která byla ve vedlejší místnosti a to, co slyšela, následně reprodukovala ve své výpovědi. Skutečnost, že na balkoně a balkonovém okně nebyly zjištěny stopy přímo identifikující osobu obžalovaného, sama o sobě nevylučuje, že by obžalovaný nemohl do bytu vniknout přes balkonové dveře. S ohledem na skutečnost, že v dané věci jednal promyšleně a napadení poškozené si připravoval, zcela nepochybně mohl učinit opatření, aby na dveřích nezanechal žádné své stopy.

22. Námitka obžalovaného, že v době, kdy měl poškozenou fyzicky napadnout a znásilnit, byly zaznamenány dva jeho hovory s Renatou K., byla shledána nedůvodnou. V žádném případě není možno vyloučit, že obžalovaný vedl telefonický hovor s Renatou K. v době, kdy byl v bytě poškozené, přičemž pokud poškozená hovořila o době 40 minut, kdy měla být fyzicky napadána a následně znásilněna poškozeným, tak tuto dobu odhadla, když ve své výpovědi uvedla, že se jednalo asi o 40 minut. Zcela nepochybně obžalovaný s ohledem na svou značnou fyzickou převahu byl schopen rychle překonat odpor poškozené a vykonal na ni i násilně soulož, jakož i poškozenou následně znehybnit, a nic mu nebránilo v tom, aby poté vedl telefonické hovory s Renatou K. Skutečnost, že poškozená tyto telefonické hovory nepopisuje, neznamená, že se neodehrály, když k tomuto nebyla ani dotazována a je možno připustit, že s ohledem na charakter útoku, intenzitu jejího napadení, obavu o svůj život po spoutání vůbec nemusela vnímat skutečnost, že obžalovaný vedl hovory s jinou osobou.
23. Námitka obžalovaného, že mu poškozená v rámci své obrany nezpůsobila závažnější poranění, byla shledána nedůvodnou. Poškozená sice popsala, že se snažila bránit útoku obžalovaného, avšak s ohledem na značný rozdíl ve fyzických parametrech tento útok nebyl úspěšný a nebyla schopna zásadnějším způsobem zranit obžalovaného. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem okresního soudu, že zjištěné oděrky na těle obžalovaného svědčí o tom, že se poškozená se bránila, a drobná zranění byla schopna obžalovanému způsobit.
24. Námitka obžalovaného, že svědkyně H. ve 22.00 hod. neslyšela křik poškozené, kdy tato uváděla, že volala o pomoc, byla shledána nedůvodnou. K napadení poškozené došlo již v době okolo 21.30 hod., přičemž poškozená se útoku obžalovaného bránila zejména na jeho samotném počátku, později byla spoutaná a byl jí nasazen roubík, přičemž není možno přesně určit v jakém časovém okamžiku poškozená volala o pomoc a zda-li se v té době před jejím bytem nacházela svědkyně H.
25. Námitka obžalovaného týkající se jeho identifikace na kamerovém záznamu z Náměstí Družby v čase okolo 22.34 hod. byla shledána částečně důvodnou. Krajský soud při studiu spisu shlédl předmětný kamerový záznam, kdy s ohledem na typ postavy, její oblečení, je možno připustit, že se mohlo jednat o osobu obžalovaného. Okresní soud na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že tuto skutečnost nelze potvrdit ani vyvrátit. Krajský soud konstatuje, že je možno připustit, že pohybující se osobou je obžalovaný, tato skutečnost však nemění ničeho na závěrech, že se protiprávního jednání vůči poškozené dopustil. Údaje ve skutkové větě týkající se pohybu obžalovaného na místě činu a jeho odchodu z bytu poškozené okolo 22.30 hod. jsou pouze přibližné, nejsou zcela přesné. Z provedených důkazů byl vytvořen přibližný časový snímek protiprávního jednání obžalovaného na místě činu a jeho následného pohybu, když se jedná o

časové odhady opírající se o konkrétní provedené důkazy. Nelze však říci s naprostou jistotou, v jakém zcela přesném časovém okamžiku obžalovaný odchází z bytu poškozené. Skutečnost, že se nacházel v čase okolo 22.34 hod. na Náměstí Družby, nevylučuje, že se předtím dopustil protiprávního jednání vůči poškozené, přičemž není možno ani s naprostou jistotou verifikovat přesný čas kamerového záznamu z Náměstí Družby a jeho synchronizaci s časem zjištěným z telekomunikačního provozu. Rovněž je možno zdůraznit, že mezi bytem poškozené a Náměstím Družby je vzdálenost cca 500 m, kterou je možno urazit za dobu do 7 minut, přičemž ze záznamu je zřejmé, že obžalovaný šel rychlejší chůzí a nic mu nebránilo uvedenou vzdálenost překonat v kratším časovém úseku.

26. Námitka obžalovaného týkající se nevěrohodnosti poškozené s ohledem na sdělení svědkyně M., že odmítla pozvání obžalovaného na kávu, neboť se ho bojí, byla shledána nedůvodnou. Svědkyně M. potvrdila, že tuto skutečnost jí sdělila poškozená telefonicky dne 21. 5. 2017 (č. l. 1184v). Poškozená S. se s obžalovaným setkala až dne 22. 5. 2017 na nádraží, přičemž důvodem setkání byl její požadavek, aby obžalovaný vymazal její intimní video. Není tedy pravdou tvrzení obžalovaného, že by poškozená sdělila svědkyni rozdílné skutečnosti a jiné skutečnosti uvedla poškozená S. ve své výpovědi v přípravném řízení, když svědkyně M. hovoří o jiném datu. Obdobná námitka spočívající v rozporování části obsahu výpovědi svědkyně R. (matky poškozené) s výpovědí poškozené S., byla rovněž shledána nedůvodnou. Je zřejmé, že obžalovaný vytrhl z kontextu část výpovědi svědkyně R. týkající se místa spoutání poškozené S. Je nutno zdůraznit, že svědkyně R. pouze reprodukovala výpověď z doslechu, kterou se postupně dozvěděla od své dcery, poškozené S., přičemž část skutečností si dovozovala sama ze stop, které objevila v bytě poškozené (viz č. l. 1909-1911). Z výpovědi svědkyně R. je zřejmé, že poškozená S. byla svázána tzv. do kozelce na své posteli a šňůra byla současně vedena k trubkám od topení tak, aby poškozená nemohla opustit postel, na které ležela. Tento popis není v rozporu s výpovědí poškozené, jejíž výpověď pouze neobsahuje v detailech všechny podrobnosti ohledně způsobu spoutání a případně připoutání k části topení. Z výpovědi poškozené je však nepochybně prokázáno, že ji spoutal obžalovaný a po návratu zpět do bytu rovněž přeřezal nožem provazy, kterými byla spoutána (viz č. l. 564). V této souvislosti nelze opomenout, že samotný výslech poškozené v přípravném řízení byl pro poškozenou silně traumatizující. V momentě, kdy popisovala okolnosti, za kterých byla poutána obžalovaným, musel být její výslech přerušen, aby se mohla uklidnit, a bylo možno v něm pokračovat. Je nepochybné, že pro svědkyni popis situace, při které byla násilně spoutávána a následně se ocitla v ohrožení života, byl silně stresující a svědkyně si již nemusela v podrobnostech vybavit všechny detaily protiprávního jednání obžalovaného. Krajský soud považuje odvolací námitky obžalovaného za nedůvodné.
27. Krajský soud se ve svém rozhodnutí nezabýval každou jednotlivou nepodstatnou námitkou obžalovaného, neboť po vyhodnocení zásadních námitek obžalovaného se shodl se skutkovými a právními závěry okresního soudu, včetně jeho odůvodnění a svou povinnost tak splnil v rámci povahy rozhodnutí a okolností provedených důkazů v dostatečném rozsahu, viz např. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van De Hurk v. Nizozemsko č. 16034/90 ze dne 19. 4. 1994 ve věci xxx v. Španělsko č. 18390/91 ze dne 9. 12. 1994, ve věci xxx versus Španělsko č. 18064/91 ze dne 9. 12. 1994 a ve věci xxx a další, versus Francie č. 20124/1992 ze dne 19. 2. 1998, jakož i ve věci xxx v. Finsko č. 20772/1992 ze dne 19. 2. 1997, nebo II. ÚS 832/12, podle kterých nelze chápat odůvodnění rozhodnutí tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument.
28. Krajský soud přezkoumal výrok o trestu z napadeného rozsudku okresního soudu a shledal jej zákonným a správným. Okresní soud se ve svém odůvodnění správně vypořádal s hledisky pro ukládání trestu stanovenými v ust. § 38 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, § 39 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, když hodnotil veškeré okolnosti svědčící jak ve prospěch a i v neprospěch obžalovaného, a uložený úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 9 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný. Okresní soud zjistil k osobě obžalovaného všechny skutečnosti důležité při rozhodování o druhu a výměře uloženého trestu, jak podrobně rozvádí na str. 68-70 napadeného rozsudku. Krajský soud se ztotožnil se závěrem okresního soudu, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti, u které lze hodnotit stupeň

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

společenské škodlivosti jako vysoký. Okresní soud správně při stanovení druhu trestu a jeho výměry u obžalovaného neshledal žádnou polehčující okolnost dle § 41 tr. zákoníku. Naopak obžalovanému přitěžují okolnosti dle § 42 písm. a), c), n), p) tr. zákoníku, jak je podrobně rozvádí v napadeném rozhodnutí okresní soud. Okresní soud se rovněž podrobně zabýval trestní minulostí obžalovaného a skutečností, že již v minulosti byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2009, který nabyl právní moci 30. 11. 2009, sp. zn. 10 T 71/2009, pro zvlášť závažný zločin loupeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let, který vykonal 31. 12. 2015. Krajský soud se rovněž ztotožňuje se závěry okresního soudu týkajícími se vyhodnocení závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, Mgr. Niny Grossmannové, týkající se možnosti resocializace obžalovaného v době výkonu trestu odnětí svobody. Po přihlídnutí k povaze a závažnosti trestné činnosti, osobě obžalovaného, okolnostem případu a shora uvedeným skutečnostem má krajský soud stejně jako okresní soud za to, že na obžalovaného je nutno působit trestem odnětí svobody spojeným s přímým výkonem ve věznicí příslušného typu. Obžalovanému byl uložen trest úhrnný za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, když se dopustil více trestných činů. Trest byl uložen ve výměře 9 let, v trestní sazbě dle § 185 odst. 2 tr. zákoníku, která umožňuje uložit trest odnětí svobody na dobu od 2 do 10 let. Okresní soud správně obžalovanému uložil trest odnětí svobody při horní hranici zákonné trestní sazby. Pro výkon trestu byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, když mu byl uložen trest za zvlášť závažný zločin (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku) ve výměře nejméně 8 let. Shora uvedený trest je adekvátním jak s ohledem na konkrétní povahu a závažnost trestného činu, pro který je obžalovaný odsuzován, tak s poukazem na jeho osobu, možnost jeho nápravy a v neposlední řadě by měl splnit svůj účel jak z hlediska individuální, tak generální prevence kriminality.

29. Krajský soud přezkoumal výrok o náhradě škody. Poškozená Šárka S. se řádně a včas připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy, přičemž požadovala částku za ztrátu na příjmu, resp. z titulu ušlého zisku, ve výši 73 316 Kč, z titulu nemajetkové újmy, a to vytrpěné bolesti, požadovala částku 122 771 Kč, a náhradu nemajetkové újmy za zásah do přirozených práv člověka, zejm. prožité citové a psychické útrapy, v částce 500 000 Kč. Okresní soud v napadeném rozsudku rozhodl, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen nahradit poškozené Šárce S. škodu způsobenou trestným činem zaplacením peněžité částky 5 127 Kč a nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem zaplacením peněžité částky 272 771 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená Šárka S. se zbytkem svého nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. V napadeném rozsudku byly shledány podstatné vady mající vliv na správnost výroku o náhradě škody, když rozhodnutí o uplatněném nároku na majetkovou škodu v podobě ušlého zisku a náhradu nemajetkové újmy v penězích poškozené Šárky S. je nesprávné. Tyto skutečnosti vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozsudku ve výroku o náhradě škody ohledně poškozené Šárky S. podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř., přičemž krajský soud podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy v penězích u poškozené Šárky S..
30. Pokud okresní soud podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavázal obžalovaného zaplatit poškozené na náhradě škody částku 5 127 Kč z titulu náhrady za ušlou mzdu, tak pochybil. Krajský soud se neztotožnil jak s výší vyčíslené částky, protože okresní soud neměl dostatečný podklad pro své rozhodnutí. Poškozená uplatnila z titulu ušlého zisku (§ 2952 občanského zákoníku, zákona č. 89/2012 Sb., dále jen o. z.), resp. náhrady za ztrátu na výdělku (§ 2962 o. z.) po dobu pracovní neschopnosti, částku ve výši 73 316 Kč, což doložila přiznáním k dani z příjmu fyzických osob za r. 2016 (č. l. 1159-1162). Na č. l. 1492, 1493 se nachází zprávy České správy sociálního zabezpečení, ze kterých bylo zjištěno, že poškozená je dočasně pracovní neschopná v době od 4. 6. 2017 do 31. 12. 2017 a následně od 1. 1. 2018 do 13. 2. 2018, přičemž je pojištěna od 1. 4. 2014 do 31. 3. 2018. V případě pracovní neschopnosti je pojištěna a vzniká jí nárok na výplatu nemocenské dávky. Okresní soud pochybil, pokud si tuto skutečnost blíže neověřil a nezjistil, zda-li a v jaké výši byly poškozené Šárce S. vyplaceny nemocenské dávky. Zjištění této skutečnosti je podstatné pro určení výše náhrady za

ztrátu na výděлку po dobu pracovní neschopnosti jako rozdíl mezi průměrným výdělkem osoby samostatně výdělečně činné a vyplacenou nemocenskou dávkou (viz. C. H. BECK, Občanský zákoník VI., závazkové právo, § 2962 - komentář bod 3, 4). Krajský soud proto podle § 229 odst. 1 tr. ř. poškozenou Šárku S. odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, když k rozhodnutí by bylo nutno provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení.

31. Jestliže okresní soud poškozené S. přiznal náhradu nemajetkové újmy za zásah do přirozených práv člověka, zejm. prožité citové a psychické útrapy, tak rozhodl správně, pochybil pouze ve stanovení výše peněžité náhrady, když nedostatečně zohlednil dle ust. § 2957 o. z. okolnosti zvláštního zřetele hodné při stanovení způsobu a výše přiměřeného zadostiučinění. Obžalovaný svým protiprávním jednáním pod body 1, 2 výroku napadeného rozsudku porušil přirozená práva poškozené Šárky S., čímž jí způsobil nemajetkovou újmu. Podle § 81 odst. 1, 2 o. z. je chráněná osobnost člověka, včetně jeho přirozených práv. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Podle § 2894 odst. 1, 2 o. z. povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu. Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněnou ustanovením první části občanského zákoníku, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Dle § 2957 o. z. způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinku zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolává. Dle § 2958 o. z. při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Finanční zadostiučinění lze poškozenému přiznat, pokud není postačující morální zadostiučinění a neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře. Za takovou značnou míru zásahu do důstojnosti a vážnosti fyzické osoby se považuje zejména újma, kterou fyzická osoba vzhledem k povaze, intenzitě, opakování, trvání a šíři okruhu působení nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti pocítuje a prožívá jako závažnou. Výše zadostiučinění je předmětem volné úvahy soudu, musí však vycházet ze skutkového stavu a opírat se o konkrétní přezkoumatelná hlediska. Musí jít o takový zásah, který je způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu a spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby a v její fyzické integritě. Musí se jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní, a musí zde být příčinná souvislost mezi uvedenými předpoklady (viz rozsudek NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2005/2003, 30 Cdo 4431/2007).
32. Při svém rozhodnutí krajský soud vycházel z obsahu spisového materiálu, zejména lékařských zpráv o ošetření poškozené, znaleckých posudků zpracovaných k poškozené z oblasti zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, psychiatrie, specializace klinická psychologie, výpovědi poškozené S., svědkyň Evy M., Marie R., jakož i písemného vyjádření poškozené (č. l. 1889). Pokud se jedná o rozsah a charakter fyzických zranění, která poškozená utrpěla protiprávním jednáním obžalovaného popsaným pod body 1 a 2 výroku o vině, krajský soud zde plně odkazuje na skutkové závěry okresního soudu, se kterými se ztotožnil. U poškozené v důsledku protiprávního jednání obžalovaného sice nevznikla posttraumatická stresová porucha, ale rozvinula se u ní akutní stresová reakce s masivní úzkostí, nespavostí a sebeobviňováním. Prožila akutní reakci na stres se strachem o

život, kdy došlo k narušení tělesné a duševní integrity. V důsledku tohoto vyhledala odbornou pomoc, přičemž jí byla nasazena i medikace a je v péči psychiatra. Je schopna pobytu doma, s obtížemi zajišťuje chod domácnosti, kdy není schopna věnovat se zálibám. Pokud se jedná o vzniklá poranění, v běžném způsobu života byla omezena po dobu 10 dnů, avšak v pracovní neschopnosti byla po dobu několika měsíců, kdy nebyla schopna vykonávat svou práci nehtové designérky s ohledem na pokračující doléčování a rehabilitace poranění nervů, které vzniklo v důsledku úvazů.

33. Ze všech zjištěných skutečností krajský soud shledal, že nárok poškozené na přiznání nemajetkové újmy v penězích je oprávněný, avšak nikoliv ve výši, kterou požadovala. Z prokázaných skutečností vyplývá, že obžalovaný tím, že poškozenou v bodě 1 výroku o vině napadeného rozsudku znásilnil a bez jejího souhlasu setrval v jejím obydlí a v bodě 2 výroku o vině napadeného rozsudku poškozenou znásilnil, vnikl do jejího obydlí bez souhlasu, omezoval její osobní svobodu a ublížil jí na zdraví, podstatně a hrubým způsobem znevážil osobnost poškozené, trestným činem ponížil její důstojnost zaručenou v čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen LZPS), přičemž narušil její osobní svobodu zaručenou v čl. 8 LZPS a domovní svobodu zaručenou v čl. 12 LZPS. Znásilnění ženy je vždy traumatizujícím a závažným zásahem do její lidské integrity a nese sebou závažné sexuální důsledky. Byla prokázána příčinná souvislost mezi činem obžalovaného a následkem v podobě závažného zásahu do osobního života poškozené, který se od jednání obžalovaného zcela změnil. Poškozená je ve stálé lékařské péči, kdy důsledky utrpeného ponížení s traumatickými zážitky ji budou provázet i v dalších letech. Není rovněž schopna plnit svou ženskou roli, kdy není schopna navázat kontakt s muži. Je tedy nepochybné, že v současné době vede neplnohodnotný život. V důsledku protiprávního jednání obžalovaného pod bodem 2 výroku o vině napadeného rozsudku, kdy poškozenou znehybnil tím, že jí svázal prádelní šňůrou a punčochami jí ucpal ústa, a takto znehybněnou ji ponechal po dobu několika hodin, aniž by poškozená v té době věděla, kdy se vrátí a zda jí vůbec někdo pomůže, u poškozené vznikla velmi důvodná obava o svůj život, která jí psychicky poznamenala.
34. Při stanovení výše a formy náhrady nemajetkové újmy krajský soud vycházel z ust. § 2951 odst. 2 o. z., dle kterého nemajetkové újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Dále zohlednil v souladu s ust. § 13 o. z. obdobná rozhodnutí NS ČR ze dne 19. 6. 2013 sp. zn. 8 Tdo 46/2013, ze dne 16. 7. 2013 sp. zn. 8 Tdo 1415/2013 a další obdobná rozhodnutí. V daném případě dospěl k závěru, že za protiprávní jednání obžalovaného popsané v bodě 1 výroku o vině napadeného rozsudku poškozené náleží náhrada nemajetkové újmy v penězích ve výši 50 000 Kč a za protiprávní jednání popsané pod bodem 2 výroku o vině napadeného rozsudku poškozené náleží náhrada nemajetkové újmy v penězích ve výši 200 000 Kč. Krajský soud snížil požadovanou výši nemajetkové újmy v penězích na polovinu s ohledem na skutečnost, že u poškozené se nerozvinula posttraumatická stresová porucha, přičemž rovněž přihlédl k majetkovým poměrům obžalovaného. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, obžalovaný je nemajetný, když vykonává dlouhodobý trest odnětí svobody a částka požadovaná poškozenou by byla nedobytná.
35. Jestliže okresní soud přiznal na náhradě nemajetkové újmy v penězích dle § 2958 o. z. peněžitou náhradu vyvažující plně vytrpěné bolesti ve výši 122 771 Kč, tak v tomto směru nepochybil a rozhodl zákonným způsobem. Z vyjádření MUDr. Ondřeje S. (č. l. 1202-1209) bylo zjištěno, že poranění poškozené byla ohodnocena úhrnem 445 bodů, přičemž 1 bod má hodnotu 275,89 Kč, což činí celkem 122 771 Kč.
36. S ohledem na shora uvedené krajský soud podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavázal obžalovaného k povinnosti nahradit nemajetkovou újmu v penězích poškozené Šárce S. ve výši 372 771 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. byla poškozená Šárka S. odkázána se zbytkem svého nároku na nemajetkovou újmu v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.
37. S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 17. dubna 2019

JUDr. Milan Ihnát v. r.
předseda senátu

vyhotovil:
Mgr. Petr Tajdus